

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 145.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366097072/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

sætte den saa overvættets høit – For en Deel slog det ind i Skrædder-konsten, meente han, siden dog Klæder skaber Folk, og for en Deel hørte det til Tandlægernes og Haarskjærernes, Kammerjenernes og Pyntekonerens Professioner.

«Du forstaaer mig slet ikke» – sagde Thora ivrig – «jeg mener vir-kelig hvad du kalder at modellere, og at man maatte kunne klemme et levende Menneskeansigt paa samme Maade med sine tre Fingre, som det Leerhoved, du der staaer og piller med, og gjøre det ligesaa smukt som man vilde og forstod.»

«For at modellere i levende Menneskekjød, maatte man jo kunne hexe» – meente Mesteren og rystede paa Hovedet, idet han nu dog troede at mærke den Forvirring i Barnets Hoved, Faderen havde om-talt.

«Tingen er slet ikke saa urimelig!» – forsikkrede Thora. – «Naar So-len retna gaaer ned, som vi jo kan see her fra Vinduet, saa skal jeg vise dig det. Jeg har modelleret selv saa meget paa mit eget Ansigt, at det er blevet ganske forskrækkeligt; men grint var det da iforveien, og meget værre kunde det ikke blive. – Kunde du kun lære mig at mo-dellere smukt, skulde jeg snart blive smukkere, end din Venus der.»

«Hun er rigtignok gal, Stakkel!» – tænkte Thorvaldsen, og vilde føie sig efter hendes Fantasi. «Den Konst maa du endelig lære mig!» – sagde han – «jeg mener just ikke at gjøre Ansigter stygge, men at re-staurere dem eller modellere dem om. – Det kunde være en meget beleilig Konst i vore Tider. – Men er du da virkelig saa styg? – Lad mig see hvorledes du har skilt dig ved dit Ansigt, da du sidst modelle-rede det!»

«See!» – sagde hun og rev Sløret af; og Kunstneren traadte forbau-set tilbage ved Synet af det bizarre Nøddeknækker-Ansigt, hun viste ham, medens hendes store sorte Øine stode fulde af Taarer og vare overordentlig skønne.

«Dersom der blot var Harmoni mellem Pande, Næse, Mund og Hage, og hele Ansigtet svarede til Øinene, vilde du være en Skøn-hed» – bemærkede han – «men, du har Ret! Den, der har modelleret dit Ansigt, har virkelig gjort betydelige Misgreb og har hverken havt Antiken eller Naturen for Øie.» – Han maatte selv lee over sin Be-mærkning og den øiebliklige Forglemmelse af, at det var et levende Menneskeansigt, han talte om. Han klappede hende venlig paa Kin-den og lovede, at han nok skulde lære hende at modellere sit Ansigt

om igjen med Tiden, naar hun først fik lidt mere Greb paa at behandle Hovedet i Leret.

»Det lærer jeg aldrig« – sagde Thora utaalmodig – »Alt, hvad jeg vil lave, bliver til grimme Uglebilleder – men see! nu gaar Solen jo ned – tag du nu mine Fingre mellem dine og sæt Skik paa mit Ansigt i en Hast! mine Fingre kan kun gjøre det; men der maa en Haand til at bruge dem, som forstaaer det.«

»Hun er dog complet gal« – tænkte Thorvaldsen, og havde ondt med at holde sin Latter tilbage. »Nevel!« – sagde han venlig – »sæt dig herop, Barn, og laan mig din lille Haand! det kan dog sagtens være en Prove værd. Jeg vilde forsvoret, jeg nogensinde skulde modellere paa et levende Hoved, men man skal lære saalænge man lever –«

Som en Hjul svang Thora sig op paa en ledig Byste-Piedestal og rakte Kunstneren sin høire Haand, med de tre forreste Fingre udstrakte. I overgivent Lune greb han hendes Haand og overfoer hendes Ansigt med hendes Fingre. Af uvilkaarlig Konstdrift trykte han paa de Seeder, der ragede for langt frem, og ligesom fremdrog hvad der var for sammentrykt; han glattede paa den skæve Pande – han modellerede tilsidst formelig paa Næsen, Munden og Haget, og brugte Barnets Fingre som han ellers bragte sin Modelleerstok, medens han loe af fuldt Hjerter over denne Leg.

Pludselig standsede han og studsede: »Enten maa jeg have seet feil før, eller du er en lille Hex« – udbrød han – »du har jo et meget vakert Ansigt. Hvad har du at udsætte derpaa? – See selv!« – Han rakte hende et lille Speil.

»Deiligt, deiligt!« – udbrød hun jublende og sprang ned af Piedestalen – »seer du nu, jeg havde Ret! – nu behøver jeg ikke at gaae med Slør meer.« – Han kastede Sløret hen ad Gulvet. – »Og nu er jeg ti Gange saa kjøn som din Venus der.«

»Paa en Maade kan du have Ret!« – sagde Kunstneren og loe – »dit ubændige Liv kan jeg umulig give Marmoret – og saadanne Ildøine ikke heller. Formerne i dit Hoved kunde dog nok ellers trænge til at gjenomgaaes lidt paany.« –

»Imorgen, naar Solen staar op eller naar den gaar ned, skal jeg gjerne komme igjen, hvis du vil gjøre Meer ved det. – Paa anden Tid kan du ikke bruge mine Fingre. – Men det behøves ikke« – tilføiede hun sjeleglad og hoppede for Speilet – »nu er det smukt nok, og hvad det mangler, kan jeg nok selv gjøre. Tak, tusind Tak fordi du hjalp